

לְבַר נָשׁ דְּמִיתַת אֶת־תִּיה, לָא אֶת־חַוֵּי לִיָּה, לְמִי־סַב
 אֶת־תָּא אַחֲרָא, עַד דְּקָבִיר לְקַדְמִיתָא וְזֵה דוּמָה לְאָדָם שְׁמַתָּה אִשְׁתּוּ
 שְׁלָא רֵאוּי לּוּ לִישָׂא אִשָּׁה אַחֲרַת עַד שְׁהוּא יִקְבּוּר אַתְּ אִשְׁתּוּ הַרְאֻשׁוּנָה, וּבְגִין דָּא
 אֶמְרָה אוֹרִי־תָא וּמִטַּעַם זֵה אִמְרָה הַתּוֹרָה, לָא תִלִּין נְבֻלְתּוֹ עַל
 הָעֵץ.

איסור נוסף להלנת המת שיש צער לנשמה שרוח הטומאה מזוּמנת לשרות
 ולטמא אותו

דְּבַר אַחַר טַעַם אַחַר לְאִיסוּר הַלְנַת הַמֵּת, כִּד אֶת־פְּרָשָׁא נִשְׁמַתָּא
 מִן גּוּפָא, וּבְעֵיא לְמִיזַל לְהַהוּא עֲלָמָא שְׂכַאֲשֵׁר נִפְרַדַּת
 הַנִּשְׁמָה מִהַגּוּף וְהִיא רוּצָה לִלְכַת לְאוּתוּ הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן, לָא תִיעוּל לְהַהוּא
 עֲלָמָא, עַד דִּי־הֲבִין לָהּ גּוּפָא אַחֲרָא מְנַהוּרָא, וּלְבַתָּר
 יִכָּלָא לְמִיעַל אַז הִיא לֹא יִכּוּלָה לְהַכְנִס לְאוּתוּ הָעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן עַד שְׁנוֹתָנִים לֵה גּוֹף
 אַחַר שֶׁל אֹר וּרְק אַח"כ הִיא יִכּוּלָה לְהַכְנִס. וּמֵאַלְיָהּ תְּנַדַּע, דִּהוּ לִיָּה
 תִּרִין גּוּפִין, חָד דִּבִּיָּה אֶת־חַוֵּי לְתָתָא לְבְנֵי נִשָּׂא, וּמֵאַלְיָהּ
 הַנְּבִיא תִדַּע אֵת הַדְּבַר הַזֶּה שֶׁהָיוּ לוֹ שְׁתֵּי גּוּפוֹת אַחַד שֶׁהוּא הִיָּה נִרְאָה בּוֹ לְבְנֵי הָאָדָם לְמַטָּה
 וְחָד דִּבִּיָּה אֶת־חַוֵּי לְעִילָא, בֵּין מְלָאכִין עֲלָאִין קְדִישִׁין
 וְאַחַד שְׁבוּ הִיָּה נִרְאָה בֵּין הַמְּלָאכִים הָעֲלִיּוֹנִים וְהַקְּדוּשִׁים וּלְכַן אִין לְהַקְשׁוֹת אִיךְ אֲלִיָּהּ שְׁלָא
 נִקְבַּר גּוּפוֹ נִיתֵן לוֹ גּוֹף אַחַר לְהַתְּלַבֵּשׁ בּוֹ בֵּין הַמְּלָאכִים, מִכִּיּוֹן שְׁאֲלִיָּהּ לֹא מַת אַז הוּא צְרִיךְ
 לְהַשְׁתַּמֵּשׁ בְּשְׁתֵּי גּוּפוֹת בְּאַחַד לְמַעְלָה וּבְאַחַד לְמַטָּה (רמ"ק). וְכַל כְּפָמָה דְּגּוּפָא

לֹא אֶת־קִבֶּר, צִעֲרָא הוּא לְנִשְׁמָתָא, וְרוּחַ מְסֻאָבָא
אֲזִדְמֵן לְשָׂרְיָא עֲלוּי, וְלִמְסֻאָבָא לְהֵהוּא גּוּפָא וְעוֹד טַעַם עַל

איסור הלנת המת כי כל זמן שלא נקבר הגוף אז הוא צער לנשמה מפני שרוח הטומאה

מזומן בכדי לשרות עליו ולטמא את הגוף שלו.

בלילה רוח הטומאה מצוי ולכן אסור להלין את המת ולא לקברו וגם הכהנים
מבחינת החכמה אסור להם להטמא למתים

וּבְגִין דְּהֵהוּא רוּחַ מְסֻאָבָא, אֲזִדְמֵן, לֹא לְבַעֵי לִיָּה
לְאִינִישׁ, לְמִיבַת הֵהוּא גּוּפָא לְלִילְיָא חָדָּר וּמְשׁוּם

שאותו רוח הטומאה מזומן בכדי לטמא את הגוף לכן אסור לו לאדם להניח ולהלין את הגוף

אפילו לילה אחת בלא קבורה, בְּגִין דְּרוּחַ מְסֻאָבָא אֶשְׁתַּבַּח

בְּלִילְיָא, וְאֶשְׁתַּטַּח בְּכָל אֶרְעָא מְשׁוּם שְׂרוּחַ הַטּוּמְאָה מְצוּי בְּלִילָה וְהוּא

מתפשט ומשוטט בכל הארץ, לְאֶשְׁכַּחָא גּוּפָא בְּלֹא נַפְשָׁא, לְסֻאָבָא

לִיָּה, וְאֶסְתַּאב יְתִיר בְּכַדִּי לְמַצּוֹא גּוּף בְּלֹא נֶפֶשׁ כְּדִי שִׁיטְמָא אוֹתוֹ, כִּי לְחִיצוֹנִים

אין צורת גוף וכאשר הם רואים גוף ריק מנשמה הם רודפים אחריו בכדי להכלל בצורה

הזאת, ולכן בזמן הלילה נטמא הגוף ביותר (רמ"ק), וְעַל דָּא אֲזַהֵר לְכַהֲנֵי

וְאָמַר, לְנַפְשׁ לֹא יִטְמָא בְּעַמּוּי וְלִכְּן הֲזַהִיר הַכְּתוּב אֶת הַכַּהֲנִים מִפְּנֵי

טומאת מת ואמר להם לנפש לא יטמא בעמיו, בְּגִין דְּאִינוּן קְדִישִׁין לֹא

יִשְׂרֵי עֲלִיָּהוּ רוּחַ מְסֻאָבָא, וְלֹא יִסְתַּאבּוּן בְּגַלְל שֶׁהַכַּהֲנִים הֵם

קדושים ולכן לא תשרה עליהם רוח הטומאה ולא יטמאו בו, וטעם הדבר הוא לפי שהכהנים

הם מבחינת החכמה שהיא שורש הקדושה ואין בה אחיזה לחיצונים ולכן אסורים להיטמא למת משא"כ הלויים שהם מהבינה והישראלים שהם מהדעת שבהם יש גבורות ולכן הם מותרים להיטמא למת (הרמ"ז).

הכהנים המשמשים במקום קדוש צריכים להמציא קדושים בכל דבר

אָמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים, (ויקרא כ"א) רַבִּי יִצְחָק אָמַר אָמֹר אֶל הַכֹּהֲנִים, בְּלִחְשׁוֹ שֶׁאֵמַר לָהֶם בְּלַחֵשׁ כִּי הַכֹּהֲנִים הֵם בְּסוּד הַחֲכָמָה שֶׁהִיא בְּלַחֵשׁ. כְּמָה דְּכָל עוֹבְדֵי הוֹן דְּכַהֲנֵי בְּלִחְשׁוֹ, כְּדִ אֲמִירָה דְּלֵהוֹן בְּלִחְשׁוֹ כִּי כְמוֹ שֶׁכָּל מַעֲשֵׂי הַכֹּהֲנָה שֶׁל עֲבוּדַת הַכֹּהֲנִים הֵם בְּלַחֵשׁ כִּי הָאֲמִירָה שֶׁלָּהֶם הֵם בְּלַחֵשׁ דֵּהֵינּוּ שִׁיקָח אוֹתָם בְּדַבְרֵים טוֹבִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֲשֶׁרִיכֶם שׁוֹכֵתֵם לְקֹדֶשֶׁה גְדוּלָה (אור החמה בשם מהר"ו). וּמִשׁׁכֵּי אָמֹר וְאֲמַרְתָּ: וּמִנָּא חָד, וְתֵרִין וּמְנִין פִּירוּשׁוֹ שִׁיאֲמַר לָהֶם פַּעַם אַחַת וּשְׁתֵּי פַעֲמִים דֵּהֵינּוּ שִׁיאֲמַר לָהֶם וַיְחַזּוֹר עוֹד וַיֹּאמֶר לָהֶם, לְאַזְהָרָא לָהוּ עַל קְדוּשֵׁי יְהוָה, בְּגִין דְּלֵא יִסְתַּאבּוּן בְּכַדִּי לְהַזְהִירָם עַל קְדוּשַׁתָּם בְּכַדִּי שְׁלֵא יִטְמְאוּ אֶת עַצְמָם. דְּמֵאֵן דְּמִשְׁמַשׁ בְּאַתָּר קְדִישָׁא, בְּעֵינֵי דִישְׁתַּכַּח קְדִישָׁא בְּכָלֵא כִּי מִי שֶׁמִּשְׁמַשׁ בְּמִקוֹם קְדוֹשׁ צָרִיךְ שִׁיחִידָה וַיִּמְצֵא קְדוֹשׁ בְּכָל דְּבַר וּמְשׁוּם כִּי הַזְהִירָם בְּאִזְהָרָה כְּפֹלֵה שִׁימְצָאוּ בְּקְדוּשָׁה וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת עַצְמָם. וּמִשׁׁכֵּי לְנַפְשׁ לֹא יִטְמְאוּ, כְּמָה דְּאוּקִימְנָא, דְּגוּפָא בְּלֵא רוּחַ, מְסֻאָבָא הוּא, וְשֶׁאֲרֵי עֲלִיָּה רוּחַ מְסֻאָבָא כְּמוֹ שֶׁלְּמַדְנֵנוּ שֶׁהַגּוֹף בְּלֵא רוּחַ חַיִּים הוּא טְמֵא וְשׁוֹרָה עֲלָיו רוּחַ הַטּוֹמְאָה. דְּהֵא תִיאוּבְתָא דְּרוּחֵי מְסֻאָבֵי

הלימוד היומי

לְגַבִּי גּוֹפִיחוֹן דְּיִשְׂרָאֵל אֵיחֹו כי תאוות הרוחות הטמאות הוא אצל
 הגופות של ישראל, **בְּגִין דְּאַתְרָק מְנַיִיחוֹ רוּחָא קְדִישָׁא, וּבְמִנָּא**
דְּקְדִישָׁא, אַתְיִין לְאַתְחַבְרָא משום שהורק מהגופות רוח הקדושה, ובכלי
 ששרתה בו קדושה הם באים להתחבר ולינק מהם. **וְכִהֲנִי דְּאִינוּן קְדִישִׁין,**
קְדוּשָׁתָא עַל קְדוּשָׁתָא, לָא בְּעִיִין לְאַסְתֵּאבָּא פְּלִל אבל
 הכהנים שהם קדושים והם קדושים יותר מקדושת ישראל אין ראוי להם להיטמאות כלל,
בְּגִין דְּכִתִּיב, (במדבר ו) **כִּי נֹזֵר אֱלֹהִיו עַל רֵאשׁוֹ** משום שנאמר
 עליהם כי נזר אלהיו על ראשו דהיינו שהם מכותרים ע"י הארת הג"ר הנשפעת לחסד שבו
 הכהנים מושרשים והארה הזו היא ככתר על ראשם. **וְכִתִּיב** וכן נאמר עליהם **כִּי**
שְׁמֵן מִשְׁחַת אֱלֹהִיו עָלָיו אֲנִי יְהוָה ומאחר שיש להם את הארת הג"ר
 שהיא מושפעת לחסד שבו הם מושרשים לכן אין ראוי להם להיטמאות.

הכהן למטה האחוז בחסד כנגד החסד העליון

וְהוּא בְּגוּוּנָא דְּלַעִילָא קָאִים לְתַתָּא והכהן למטה האחוז בחסד הוא
 כנגד החסד דו"א שלמעלה, **דְּכִתִּיב** (תהלים קלג) **פֶּשֶׁםן הַטּוֹב**
עַל הָרֵאשׁ יוֹרֵד עַל הַזֶּקֶן זְקֵן אֶהְרֹן שִׁיּוֹרֵד עַל פִּי
מְדוּתָיו, הֵאֵי קָרָא אוֹקְמוּהָ, אֲבָל פֶּשֶׁםן הַטּוֹב עַל
הָרֵאשׁ והנה פסוק זה כבר ביארוהו באופן אחר אבל עכשיו נבארו באופן זה שמש"כ
 כשמן הטוב על הראש פירושו, **דָּא מְשַׁח רְבוּת קְדִישָׁא עֲלָאָה,**
דְּנָגִיד וְנָפִיק מֵאַתָּר דְּנִהָרָא עֲמִיקָא דְּכִלָּא שהוא השמן משחת

הלימוד היומי